

Найважливішим поняттям при економіко-математичному моделюванні є поняття адекватності моделі, тобто відповідності моделі модельованого об'єкту або процесу, за тими властивостями, які вважаються суттєвими для дослідження. Перевірка адекватності економіко-математичних моделей є досить серйозною проблемою, тим більше, що її ускладнює трудність вимірювання економічних величин. Однак без такої перевірки застосування результатів моделювання в управлінських рішеннях може не тільки виявитися малокорисним, а й принести істотну шкоду.

Таким чином, економіко-математичне моделювання є одним з важливих компонентів в людино-машинних системах планування та управління економічними системами.

Література:

1. Вітлінський В.В. Моделювання економіки [Електронний ресурс] / В.В. Вітлінський – Режим доступу: <http://fingal.com.ua/content/view/202/39/1/2/>.

2. Шеремет А.Д. Теория экономического анализа [Електронний ресурс] / А.Д. Шеремет – Режим доступу: http://biz-books.biz/ekonomika_teoriya/ekonomiko-matematicheskoe-modelirovanie.html.

ПРОБЛЕМИ ПОДАЛЬШОГО РОЗВИТКУ РИНКУ ЦІННИХ ПАПЕРІВ В УКРАЇНІ

Ошийко А.С.

Дніпропетровська державна фінансова академія

В сучасних умовах розвитку фондового ринку цінні папери набувають дедалі ширшого застосування як у господарському обороті в межах України, так і у сфері зовнішньоекономічної діяльності. Посилення уваги до проблем розвитку ринку державних цінних паперів в Україні обумовлено як чинниками глобального масштабу, так і проблемами національного виміру, а також зміною концептуальних підходів до розуміння функціонального призначення даного сегмента фінансового ринку в умовах міжнародної мобільності капіталу. В наш час ринок державних цінних паперів є невід'ємною частиною фінансової системи будь-якої країни, що розвивається на ринкових засадах, і водночас він – органічна складова світового ринку капіталу. А кон'юнктура ринку державних цінних паперів – це, з одного боку, один із важливих індикаторів стану всієї економіки, а з іншого – сфера, вплив на яку може прискорювати чи стримувати процеси ринкових перетворень [4].

На сьогоднішній день система фондового ринку представлена значною кількістю професійних учасників фондового ринку.

Станом на 31.12.2013 р. кількість ліцензій, які видано Комісією професійним учасникам фондового ринку на провадження професійної діяльності, становила 1 228, в тому числі: 554 ліцензій на провадження діяльності з торгівлі цінними паперами; 319 ліцензій на провадження депозитарної діяльності депозитарних установ; 344 ліцензій на провадження

діяльності з управління активами інвестиційних інвесторів; 10 ліцензій на провадження діяльності з організації торгівлі на ринку цінних паперів; 1 ліцензія на провадження клірингової діяльності [1].

Як відомо, на сьогодні ринок цінних паперів в Україні не досить розвинений і знаходиться на низькому етапі розвитку. Причиною цього є те, що наша держава молода, крім того її цілісність, стабільність і стійкість порушена політичною ситуацією. Але це вагомо не впливає на розвиток ринку цінних паперів, адже вона зумовлена катастрофічною нестачею грошей в державі [2].

На вітчизняному ринку цінних паперів накопичились проблеми, які в подальшому гальмуватимуть його розвиток, а саме:

- низька ліквідність біржового ринку;
- нерозвиненість сектору інституційного інвестування та механізмів ринку (боргові інструменти, венчурні фонди, торгівля деривативами);
- вузький спектр фінансових інструментів фінансування, в першу чергу за операціями з фізичними особами та новітнє (ринкове) функціонування державних цінних паперів (ОВДП), муніципальних та корпоративних цінних паперів;
- недостатньо сформована та підпорядкована обліково-розрахункова інфраструктура ринку цінних паперів. Сьогодні існує повна розпорошеність і невизначеність між ВАТ «Національним депозитарієм України», ВАТ «Всеукраїнським депозитарієм цінних паперів», депозитарієм Національного банку України;
- нерозвиненість біржової торгівлі, низький рівень сучасних технологій біржової торгівлі;
- низькі стандарти та ефективність корпоративного управління;
- відсутність лояльних до інвесторів стандартів корпоративного управління, насамперед стосовно дивідендної політики;
- інформаційна закритість ринку, недостатність та нерегулярність отримання фінансової інформації про діяльність емітентів;
- дестабілізаційна ситуація на валютному ринку.

Отже, можна впевнено сказати, що на території України існує досить чітке правове регулювання щодо ринку цінних паперів. Воно дозволить встановленню високоліквідного, цілісного, ефективного та справедливого ринку в Україні, регульованого не тільки державою, а й інтегрованою у світ фондовими ринками. Крім того для повноцінного функціонування ринку на території нашої держави потрібно Державному фонду цінних паперів та фондового ринку сформувавши та забезпечити реалізацію єдиної державної політики, також захисту прав інвестора, контролю за випуском та обігом цінних паперів і їх похідних.

Література:

1. Аналітичний огляд фондового ринку України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rurik.com.ua/documents/research/>.

2. Приказюк Н.В. Ринок державних цінних паперів : світовий досвід та вітчизняні реалії / Н.В. Приказюк, Т.П. Моташко // Фінанси України. – 2009. – №2. – С.73–81.
3. Савицька О.І. Проблеми та перспективи розвитку фондового ринку України / О.І. Савицька, А.А. Фурсова // Економіка і регіон. – 2010. – №2. – С.136–138.
4. Тимчишин Л.В. Основні проблеми розвитку фондового ринку в Україні / Л.В. Тимчишин // Економіка та держава. – 2009. – №4. – С.28–34.
5. Чернишук В.Р. Розвиток ринку цінних паперів: проблеми й перспективи / В.Р. Чернишук, А.П. Данькевич // Фінанси України. – 2009. – №8. – С.96–103.

Науковий керівник: к.е.н., доцент **Черкавська Т.М.**, Дніпропетровська державна фінансова академія.

ВРАХУВАННЯ СПЕЦИФІЧНИХ ФАКТОРІВ ВПЛИВУ ВНУТРІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА ВУГІЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ В ПРОЦЕСІ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ ЇХ РОЗВИТКУ

Павленко О.В.

Державний ВНЗ «Національний гірничий університет»

Домінуючим енергоресурсом у паливно-енергетичному балансі країни є природний газ (приблизно 45%), який, здебільшого, є імпортованим з Росії. Така залежність України ставить під загрозу економічну самостійність та суверенітет України. Крім того, ситуація ускладнюється обґрунтованими прогнозами щодо подорожчання газу у зв'язку зі зменшенням кількості самого ресурсу. Саме в такій ситуації на перший план виходить можливість задоволення енергетичних потреб країни силами вугільної галузі.

Питання, пов'язані з розробкою теоретичних основ і стратегічних напрямів розвитку промислових підприємств, привертали увагу багатьох дослідників [1–3]. Однак, сучасні підходи до формування стратегії розвитку шахт потребують подальшого вдосконалення щодо врахування впливу факторів зовнішнього середовища, галузевої специфіки й особливостей функціонування кожного окремого вуглевидобувного підприємства. Необхідна також адаптація самого процесу стратегічного планування. Дана робота націлена на подальше поглиблення методики формування стратегії розвитку вугільних підприємств з врахуванням їх галузевої специфіки.

Вугільне підприємство є об'єктом як техногенного, так і природного середовища, яке характеризується унікальним сполученням різних індивідуальних параметрів. Одним із важливих критеріїв поділу на категорії постають саме специфічні характеристики вугільного підприємства в контексті його внутрішнього середовища.

Аналіз впливу факторів внутрішнього середовища вугільного підприємства на його функціонування та розвиток доцільно здійснювати на основі їх поділу на окремі групи.

Виробничо-технічні – фактори, що формуються та закладаються на стадії створення підприємства та організації його виробничої структури. Сюди потрібно віднести фактори технічної бази підприємства (рівень сучасності та